

Szirmai Panni CSENDSZÖRNYEK

Elcsámpult cipőben jön a púpos. Erőlködve tolja a talicskát, kétlépésenként megáll, leteszi, felemeli, továbbindul. Szípjog, de nem tudja megállítani folyamatos orrfolyását, a szeméből is ömlik a könny. Allergia. A kirakat előtt megáll, közelhajol az üveghez. Lélegzetének párájától először semmi nem látszik, lassan tisztul a kép. Ez a hely jó lesz. Éppen senki nem jár a tér környékén. A talicskán tornyosuló kis szobrok közül kiemeli az egyiket, jól irányzott ütéssel betöri az üveget. Csörömpölés, sehol senki, csend. Óvatosan belép a kirakatba, odébb rugdossa a szilánkokat, és sietősen kipakolja, elrendezi a szobrokat. A talicska kiürül, a kirakat, s előtte az út megtelik furcsa, torz alakokkal. Rendszer nélkül rakosgatja egymás mellé a bábukat. Sötét van.

Nem emlékszik, mikor hallott először a csendszörnyekről, de a történetük lenyűgözte. Nyögve ropogtatja a derekát, felnéz a szemközti Legmagasabb nevű hegyre. Valóban így hívják.

belegyúrták

Fönt a hegyen régen zárda működött. Az ott lakó néma apácák csinálták a szobrokat. Agyagot kapartak a földből, abból formázták a figurákat. Apró kavicsokat is nyomkodtak a testekbe. Nem szólhattak egymáshoz, némasági fogadalmat tettek, de a csendjüket belegyúrták a szörnyekbe.

A púpos felemel egy bábút, megforgatja. Nem mestermű, de van benne valami. Évek óta nézegeti. Van benne valami.

A néma apácák nem bíbelődhettek ilyen játékszerekkel. Félték, hogy észreveszi a rendfőnök, ezért leküldték a faluba a szörnyeket a pékkel, aki mindennap hozott nekik kenyeret. A pék vállvonogatva kocsira rakta a szobrokat, majd kezd velük valamit. Nem kezdett. Éveken át ide-oda tologatta a furcsa bábukat, kidobni nem volt szíve. Szobadísznek végképp alkalmatlanok voltak.

Időközben a zárdából elköltöztek a néma apácák, vakok iskolája lett az erődből. A pék ekkor már nem élt, de a fia jó üzleti érzéssel felpakolta a szörnyeket és elindult a hegy felé. Oda tartoznak, ahonnan jöttek. A vak gyerekek úgysem látnak, nyugodtan játszhatnak a csúnya szobrokkal. De a vakok iskolájának igazgatója látó ember volt és rémségesen rondának találta a szobrokat. Tudta, hogy senkinek nem tetszenek majd ezek a csúfságok, mégis elfogadta a pék fiának ajánlatát. A vak gyerekek pedig szívesen forgatták a furcsa lényeket, meséket költöttek róluk, elképzelték egyik-másik történetét, és meg is szerették. Aztán a vakok iskolája is elköltözött, az épület elnéptelenedett, a szörnyek évekig a kerítés tövében heverték.

ideje elbúcsúznunk

Nem őrizgethetem tovább – mormolja a púpos, és megigazítja az egyik bábút. Jól lesznek itt. A szép szobrok a múzeumban vannak, ezeknek is kell hely, ahol láthatók. Bicegve körbemeleg, ügyetlenül porolgatja a szobrokat. Ki kellene írni, hogy ezek a csendszörnyek. Hogy mindenki tudja. Nem hiába töltöttem éveket velük, rendbe szedtem őket, most már ideje elbúcsúznunk... Kéztördelve járkál fel-alá. Jó helyük lesz itt. Még egyszer végignéz a társaságon. Van bennük valami. Talán az apácák csendje.

illusztráció | LÁNG ANNA